

PETER A. FLANNERY

BITEVNÍ MÁG



TRITON

Illustration by [signature]



Peter A. Flannery
BITEVNÍ MÁG

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnžována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Copyright © 2017 by Peter A. Flannery
Translation © Miroslava Polová, 2020
Map © Peter A. Flannery
Cover illustration © Federico Musetti, 2020
Cover design © Renata Brtnická, 2020
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2020

ISBN 978-80-7553-748-5

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

PETER A. FLANNERY

BITEVNÍ MÁG

PETER A. FLANNERY

BITEVNÍ MÁG

PŘEKLAD MIROSLAVA POLOVÁ

Stanislav Juhaňák – TRITON

Mému bratrovi Anthonyemu, který zažehl jiskřičku,
Tolkienovi, který ji rozdmýchal do plamene,
všem těm tvůrčím talentům, kteří ho stále přiživují,
a všem těm, kdo milují fantasy knihy.
Tato je moje.
Doufám, že se vám bude líbit.

Poděkování

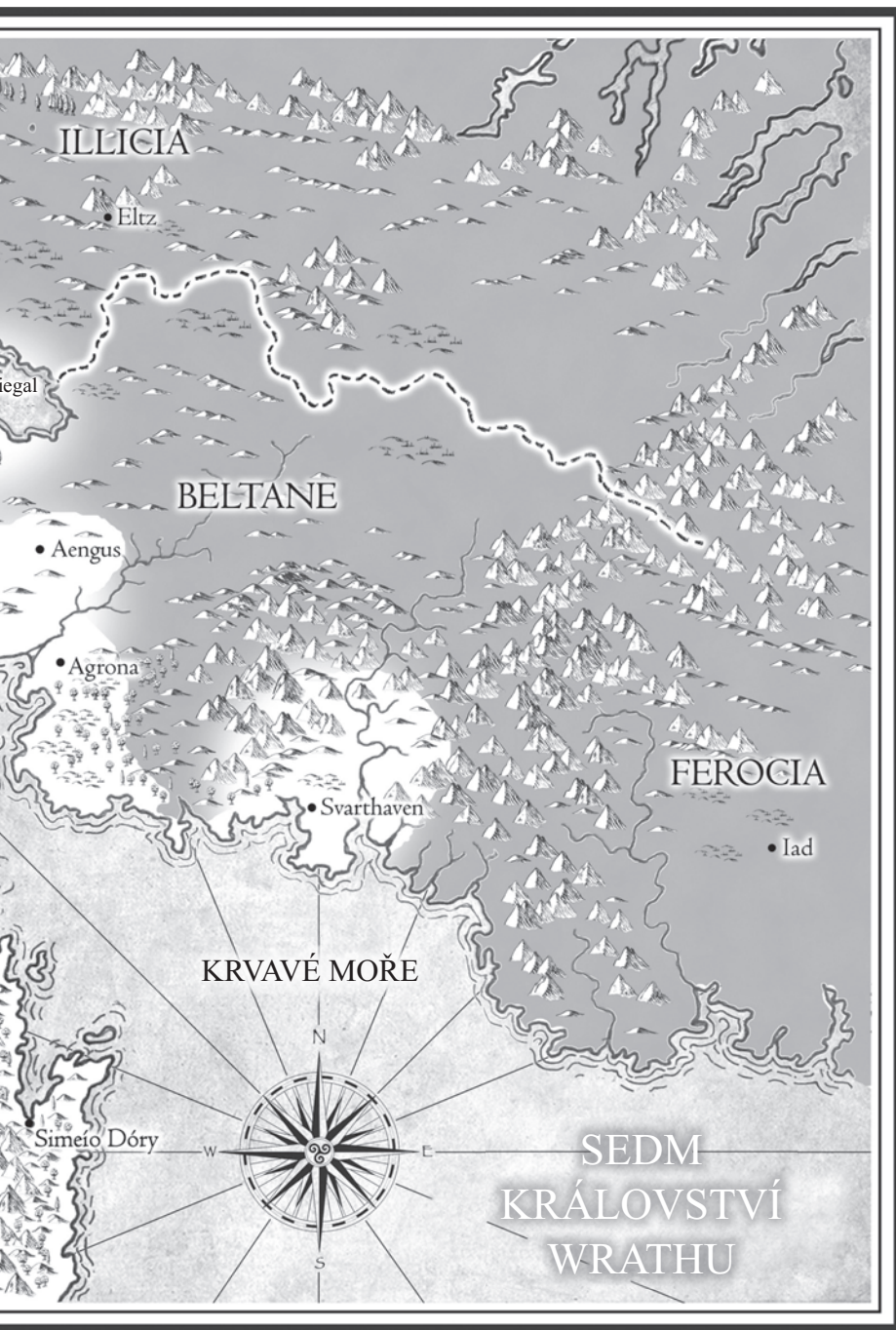
S láskou a díky mé manželce Julii, která mi opravuje spoustu chyb a dává mi vědět, když začínám žvanit. Mé knihy jsou díky ní lepší.

Díky Kevinu Armsovi, Judith Coulsonové, Megan Nagleové, Fioně Seatonové a Lise Smithové. Byli jste natolik laskaví, že jste tuto knihu před publikováním přečetli, a natolik stateční, že jste se mi svěřili se svými názory.

Díky Robu Millerovi, mistru mečíři z ostrova Skye. Pevně doufám, že jsem kutí meče zvládl správně.

(Viz Robovy nádherné meče na www.castlekeep.co.uk).





*Svět nezná pocit srovnatelný s dračím žalem.
Vyjma snad dračího vzteku.*

Prolog

Rytíř zamrkal, aby vyhnal z očí krev a slzy žalu nad selháním. Zvedl si hledí, otočil se s koněm kolem dokola, pohledem přelétl bitevní pole. Illicijské síly v celém údolí bezhlavě prchaly.

Bitva byla prohraná.

Hořce chutnaly rytíři slzy na jazyku. Měli být početně dost silní na to, aby armádu Posedlých porazili, měli mít převahu, jenže nepočítali s démonem. *Ten* zůstal vskrytu, *ten* se ukázal teprve v poslední minutě, kdy už bylo pozdě žádat o bitevního mága.

Ne. Tohle byla jejich bitva a oni ji prohráli.

Nestyděl se za to, to ne, protože jen málokdo by dokázal necouvnout před takovým nepřítelem. A oni dlouho neustupovali. Illicijsí vojáci se drželi skoro hodinu. Ale teď už se blížil konec.

Z hřebene návrší shlížel dolů na svého nepřítele. Démon se tyčil nad lidskými válečníky Posedlých jako ztělesnění podzemské moci a pekelné síly. Rytíř věděl, že ho nedokáže zabít. Jeho jedinou nadějí teď bylo rychle zemřít, rychle, dřív než podlehne strachu. S posledním vypětím vůle popohнал svého oře a zadoufal, že ho odvaha neopustí před koncem. A přece ani teď, když jel vstříc smrti, nemyslel na sebe, ale na lidi, které zklamali. Armáda Posedlých nyní prolomila illicijskou obranu a potáhne do hor, kde ji bude těžké pronásledovat. Vyhne se silné Clemoncé, a místo toho potáhne do Valentijského království.

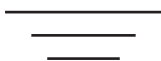
Valentia kdysi slula odvahou a uměním svých válečníků, ale během posledních pokolení její sláva upadla. Když rytíř popohнал svého oře do útoku, přemítal, jestli vůbec něco z její velikosti zůstalo.

Doufal, že ano.

Pro spásu duší jich všech doufal, že ano.

ČÁST I

ZKÁZA



Syn šílenství

Nad horským městečkem Caer Dour na dalekém severu Valentie právě vycházelo slunce. Chladný vzduch měl říz a světlé kamenné budovy v ranním světle jasně zářily. Do bučení dobytka a mekotu koz zvonily rytmické údery kovářského kladiva a pach chlévské mrvy se mísil s vůní čerstvě upečeného chleba a s kouřem z tisícovky roztápěných kamen.

Vypadalo to jako každé jiné jitro. Nikde žádné známky strachu ani nic jiného, co by naznačovalo, že se městečko nachází ve smrtelném ohrožení. Ve vzduchu viselo vzrušení, protože dnes byl den klání, významný den, kdy měli obyvatelé Caer Douru předvést své bojové umění vyslanci od královny.

Přestože bylo ještě časně, na dlážděných ulicích už se objevovalo plno lidí a všichni se ubírali na západní kraj města, odkud přes skalnatý vrch šplhala cesta do Clemoncé. Odtamtud přijede on, vyslanec od wrathského dvora.

Přijížděl z hlavního města Clemoncé každé dva roky, aby se podíval na to nejlepší, co mohl Caer Dour na kolbišti nabídnout. Ti, kteří v kláních vynikli, s ním odjížděli zpátky do Wrathu, kde nastupovali na Válečnou akademii. Vzrušená doba to byla vždycky, ale letos dvojnásob. Letos s sebou vyslanec přiváděl zpátky jednoho žáka, který už výcvik dokončil. A to ne jen tak ledajakého rytíře nebo šermíře, ale hned bitevního mága, po více než čtyřiceti letech prvního, který vzešel z Caer Douru, a jeho příjezd nemohl být načasován lépe.

Před necelými dvěma týdny ohlásily pohraniční hlídky, že ferocijské vojsko prorazilo illicijskou obranu a proniklo do Valentie. Už zpustošilo několik vesnic a teď se nacházelo pouhých pár dní pochodu od jejich městečka. V čele Posedlých táhl nějaký démon a bez bitevního mága neměla městská armáda šanci je zastavit. Ale dnes se vracel domů jejich hrdina, a tak se lidé z Caer Douru nebáli tolik, jak by asi měli. Mís- to obav časně zrána vstali a připravovali se na dnešní velkolepou po-

dívanou. Vylézali na kopec nebo se alespoň vykláněli z oken, všichni v naději, že konečně zahlédnou královnino poselstvo.

Na jednom sídle na kraji města zašli dva mladíci ještě dál, ti si vylezli nahoru na červené pálené střešní tašky. Jeden byl kovářův syn Malaki de Vane, vysoký, urostlý, svalnatý mladík s hustými hnědými vlasy a jasně červeným mateřským znaménkem na levé tváři. Ten druhý byl skoro stejně vysoký, ale hubený a slabý, s řídkými tmavými vlasy a nezdravě bledou pletí. Rysy měl vcelku příjemné, ale v obličeji byl vyzábělý a tváře měl propadlé. Jmenoval se Falco Danté a jediné, co na něm vypovídalo o nějaké síle, byla barva jeho očí, jasně, živě zelených.

„Dávej pozor, Falco. Spadneš!“

„Chci se jen podívat,“ odpověděl Falco a už si to bokem šinul na hřeben.

„Však je brzy uvidíme i tak. Hlavně pojď sem dolů, tady je to bezpečnější.“ Jeho ztřeštěná odvaha přiváděla Malakiho k zoufalství. „Jestli spadneš, já tě chytat nebudu!“

„Ale jo, budeš,“ řekl Falco s úsměvem. Věděl, že jeho kamarád by ho nikdy spadnout nenechal.

Malaki zkusil jinou fintu.

„Rozbiješ tašky,“ vyjel na něj. „Simeon tě stáhne z kůže.“

Simeon le Roy byl pánem domu, na který vylezli. Falco u něj sloužil od smrti svého otce, což bylo už skoro čtrnáct let.

„Tašky budou v pohodě,“ prohlásil Falco. „Já nejsem žádné půltunové nemehlo jako ty.“

„Hlavně mi pak nevyčítej, žes dostal výprask.“

„Simeon by mě nikdy neuhodil,“ zasupěl Falco a přehodil si nohu přes hřeben. Z toho namáhavého šplhání se mu třáslы ruce a v plicích mu hvízdalo.

„Ale měl by,“ utrousil Malaki. „To jsem vážně netušil, že to může mít nějaký pacholek tak snadné.“

Tohle bylo samozřejmě daleko od pravdy. Snadný život bylo to jediné, co Falco Danté opravdu neměl. Žil jako neduživá třtina ve světě válečníků, a co hůř, byl synem šílence.

„Tak co?“ zeptal se netrpělivě Malaki.

„Co co?“

„Vidíš dál?“

Hvízdání v hrudníku bylo čím dál nepříjemnější. Studený ranní vzduch jeho plicím nijak nnesvědčil, ale přesto se Falco usmál.

„Až na rozeklanou skálu,“ odpověděl.

„Drž se pevně,“ nabádal ho Malaki. „Lezu nahoru.“

Navzdory svým rozměrům vylezl Malaki na sedlovou střechu překvapivě hbitě. Zakrátko už seděl za svým kamarádem na nejvyšším bodě domu a společně hleděli k velkému skalnímu rozštěpu, kde kamenitá stezka obkružovala kopec.

„Myslíš, že s sebou přivede mágy?“ zeptal se Malaki s myšlenkou na vyslance.

„Vždycky s sebou nějakého má,“ odpověděl ležérně Falco. „Chtějí si prohlédnout učně.“

„To já vím!“ vyhrkl Malaki. „Ale myslíš, že jich přivede víc? Myslíš, že bude přivolávání?“

„To já nevím,“ zalhal Falco. Snažil se, aby to znělo lhostejně, ale pravdou bylo, že o příchodu mágů věděl. Nějak prostě věděl, že přivolávací bude.

„Doufám, že bude,“ vydechl Malaki. „Jen si to představ... Mít nejen bitevního mága, ale dokonce bitevního mága s drakem. To by ferocijská armáda neměla šanci.“

„My na porážení Posedlých nepotřebujeme draka,“ namítl Falco. „Darius nám bude stačit.“

Všichni věděli, jak to chodí. Dobře vycvičená armáda měla slušnou šanci porazit armádu Posedlých podobné velikosti, ale pokud Posedlé vedl démon, tak normální armáda byla bez šancí. Přemohl ji strach. Ve vítězství mohla doufat, pouze pokud měla bitevního mága.

Nešlo jen o bojové schopnosti a tajemnou moc bitevního mága, šlo o jeho ducha, maják víry, úhelný kámen odvahy, díky němuž mohli i normální lidé ten strach zvládnout. Už samotný bitevní mág ve vlastních řadách je mocným spojencem. A bitevní mág s drakem, no, to už je hotová živelná síla.

„Copak ty bys nechtěl vidět draka?“ naléhal Malaki. „Alespoň jednou.“

„Ne,“ zalhal znovu Falco. Kamarádili se s Malakim od dětství, ale Falco nechtěl, aby někdo – kdokoli – věděl, jak moc touží spatřit draka, a taky nechtěl, aby někdo pojal podezření, co má zrovna dnes v úmyslu.

Malaki se zadíval na kamarádova úzká záda, zplihlá ramena, schýlenou hlavu.

„Kvůli tátovi?“ zeptal se tiše.

Falco jen přikývl. Lhostejnost předstíral, stud, který se ho zmocnil při zmínce o otci, nikoliv. Mlčky seděli, slunce se pomalu přechylovalo přes hřeben střechy na druhou stranu.

„Kde jsou?“ podivil se Malaki. „Slunce už stojí nad hlavou. Už by tady měli být.“

Falco nic neříkal, ale protivný stín z jeho duše pomalu odplýval.

„Já nevím, proč jsem takový rozčilený,“ postěžoval si Malaki. „Ne že bych se nechtěl dostat na akademii, ale přece jen...“

„Ty přece budeš bojovat v řezi,“ připomněl mu přes rameno Falco. „A tam jsi favoritem na vítězství. Však ty jim ještě ukážeš, co v tobě je.“

„To určitě,“ odfrkl si Malaki. „Až opadá listí z dubu.“

Falco se dal do smíchu nad kamarádovou skromností. Pokud mu bylo známo, v celém kraji nebylo mladíka, který by se Malakimu v umění zacházet s mečem vyrovnal.

„Jen si to představ, vyhrát takové klání,“ zasnul se Malaki. „A být představen u wrathského dvora královně Catherine.“

Falco byl šťastný, že mu Malaki nevidí do obličeje. Na rtech mu pohrával lišácký úsměv a v očích mu planul zelený oheň. Do háje s mágy a šlechtickými výsadami. Jestli půjde všechno podle *jeho* plánu, tak Malaki dnes *dostane* šanci udělat dojem na královnina vyslance. Ale zatím ještě nechtěl nic říkat a zrovna se chystal změnit téma, když se ozval zoufalý výkřik a oba obrátili pozornost dolů k domu.

„Co to, k čertu, bylo?“ zeptal se Malaki.

Falco neodpovídal. Napínal sluch, jestli neuslyší ještě něco.

Z domu se ozval další výkřik. Vyděšený jekot přešel v uširvoucí běhování. Malaki strnul, jako by do něho hrom udeřil, ale Falco si přehodil nohu zpátky přes hřeben a začal slézat dolů.

„Co je to?“ sykl Malaki, když o kus níž na střeše Falca dohnal.

„Simeon,“ odpověděl Falco, přešel přes krátkou dešťovou vpusť a podél okapu se vydal směrem k verandě na opačné straně domu.

„Kam jdeš?“

„Jen se chci ujistit, že je v pořádku.“

„Ale to zmeškáme vyslance.“

„Chci mít jen jistotu,“ nedal se Falco.

Malaki zvedl oči k nebi a pak se vydal za kamarádem. Zrovna když mladíci slezli na verandu a nakoukli škvírou v okenici dovnitř, změnilo se běhování ve vzteklé mručení a šepot.

„Co je to s ním?“ zeptal se Malaki.

Falco se pátravě zadíval na nezřetelné obrysy svého pána.

Starý Simeon le Roy se svíjel ve zmuchlané posteli, celý se klepal a blekotal slova, která ani jednomu chlapci nedávala smysl. Sténání a běhování přerušovalo zlobné vrčení, jako by byl vtažen do nějakého boje.

„Má sen,“ řekl Falco.

„Matko všehomíra!“ vydechl Malaki. „O čem?“

„O pekle,“ odpověděl Falco.

Malakim projel záchvěv strachu, ale Falco jen mhouřil oči, pohled na Simeonovo utrpení v něm probudil celou škálu jeho vlastních nočních můr.

Nikdy nebudeš mít tu odvahu.

Nikdy nebudeš mít tu sílu.

Jako by svět kolem něj potemněl, když mu v hlavě zazněl ten jízlivý hlas.

„Neměli bychom ho probudit?“ zeptal se Malaki, čímž vytrhl Falca z blouznění.

„Ne,“ odpověděl Falco. „Já u něho počkám. To přejde.“

Malaki se kradmo podíval na svého přítele. Nikoli poprvé slyšel ve Falcově hlase něco, nějaký druh zralosti, nějakou umíněnost, něco, co v něm vždycky vyvolalo dojem, že svého kamaráda doopravdy vůbec nezná.

„To má pořád takové sny?“

„Ne,“ odpověděl Falco. „Někdy v noci je to ještě horší.“

„To se s tím nedá nic dělat?“

Falco zavrtěl hlavou. „Takové je prokletí bitevního mága,“ řekl. „Ale v tom spočívá i jejich síla. Když se na bitevním poli setkají s démonem, nebojí se tak jako jiní lidé.“

„Proč ne?“ vydechl Malaki.

„Protože to pro ně není nic nového,“ odpověděl Falco. „Znají ho ze svých snů už od dětství.“

Malaki by se rád dozvěděl něco víc, ale zároveň dobře věděl, že vyptávat se Falca moc do hloubky nemá smysl. Simeon býval léta bitevním mágem, bojoval s Posedlými už v dobách, kdy byl tento nepřítel teprve jen matnou a vzdálenou hrozbou. Ale jeho dlouhá služba královstvím Wrathu zničehonic skončila před nějakými čtrnácti lety, kdy Falcův otec zešílel a pozabíjel polovinu mágů v městečku.

Malaki ještě chvilíčku na Falca vyčkávavě hleděl, a pak se vrátil zpátky ke škvíře v okenici a díval se, jak se stařec svíjí v pekelných mukách.

Do jasného svěžího rána se zničehonic rozezněl zvon a oba chlapci sebou překvapeně trhli.

„Už je tady!“ vyhrkl Malaki, vylezl na zábradlí a okapem se vydal zase nahoru. Nakolik byl statný a urostlý, zpátky na hřeben střechy vysplhal hravě. „Už ho vidím!“ zakřičel. „A Daria taky!“

Falco vzhledl, podíval se na svého kamaráda a usmál se. A když pak nakoukl skrz okenici zpátky do světnice, Simeon už se nesvíjel v trýznivých snech. Seděl ve zmuchlané posteli, obličejem obrácený k oknu, za nímž se krčil Falco. Skrz okenici pronikl sluneční paprsek, dopadl na jeho tvář a odhalil hrůzné znetvoření. Kůži na obličejí rozryly šrámy a zhyzdily popáleniny a v jasném slunečním světle jako černé stíny zely prázdné oční důlky.

Simeon le Roy byl slepý.

„Ten studený ranní vzduch bude tvoje smrt, Falco Danté.“

Falco se laskavému hubování svého pána usmál.

„A přestaň se šklebit, ty mrňavý vychrtlíku!“

Úsměv se rozlil po tváři od ucha k uchu. Simeon možná přišel o oči, ale pořád viděl víc než kdo jiný. Veškeré zdání strachu a zranitelnosti se rozplynulo, když bývalý bitevní mág vstal z postele a přehodil si přes rozložitá ramena dlouhý háv. Dlouhé šedé vlasy si stáhl dozadu a svázal hedvábnou šňůrkou. Byl stár, už mu určitě táhlo na sedmdesátku, a přesto se navzdory zřetelnému kulhání a jisté ztuhlosti v údech pořád nesl jako válečník. Přešel k oknu a rozrazil okenice.

„Kolik mágů, pane de Vane?“ zahřímal.

Ani Falca, ani Malakiho dosah jeho vnímání nepřekvapil. Ne všechna moc bitevního mága závisí na zraku.

„Počkejte chvíli!“ zavolal Malaki ze svého hřadu na hřebeni. „Přivalila se tam nějaká mlha.“

„Čtyři,“ zašeptal si Falco pro sebe tak tiše, aby ho nikdo neslyšel. Nevšiml si, že se k němu Simeon obrátil obličejem a zjizvené čelo se zamyšleně nakrabilo.

Chvíli bylo ticho, Malaki čekal, až se mlha rozptýlí. Pak... „Čtyři,“ zavolal. „Jsou tam čtyři mágové.“

Znělo to zklamaně, ale Simeon jen přikývl.

„Hmm,“ zarachotilo mu v hloubi hrdla. „S těmi třemi z Caer Douru to dělá sedm. Vypadá to, že přivolávání přece jenom bude.“

Když to Falco uslyšel, snažil se nedat na sobě nic znát. Navenek nehnul brvou, jen se kabonil, ale v nitru ho vzrušením jímala závrať. Dnes večer, až skončí všechna klání, se Darius Voltario pokusí přivolat draka a on, Falco, bude u toho.

Vážky přátelství

„Přivedl jen čtyři mágy,“ vztekal se Malaki, když se vrátil k Falcovi a Simeonovi na verandu.

„Dobré ráno, Malaki,“ přivítal ho Simeon.

„Dobré ráno, pane le Royi,“ pozdravil ho poněkud bázlivě Malaki. Lézt šlechtici v časných ranních hodinách po střeše není asi nejvhodnější, ale Simeon nebyl jako ostatní šlechtici ve městěčku. Byl vlídný, přístupný, skoro normální. Obvykle by Malaki projevoval více sebe-kázně, ale ve vzrušení dnešního dne si prostě nemohl pomoci. „Proč jenom čtyři?“ vyhrkl. „Myslel jsem si, že jich přivede sedm, aby nás doplnil na deset.“

Simeon pohledem vyzýval Falca, ať odpoví, ale Falco se odmítal na svého pána být jen podívat.

„S řádnými přípravami vyžaduje zkrocení draka jen sedm mágů,“ odpověděl mu Simeon.

„Zkrocení?“ opáčil Malaki. „Myslel jsem, že draci jsou na naší straně. Proč bychom si je měli krotit?“

A znovu se Simeon podíval na Falca, který pořád nedával nijak najevo, že by se chtěl zapojit do rozhovoru.

„Většina draků by za svého bitevního mága a za svobodné lidi Wrathu položila život,“ souhlasil Simeon.

„Tak v čem je problém?“

„Problém je v tom, pane de Vane, že vždycky existuje možnost, že přivolávání vyslyší černý drak.“

„A co je na černých dracích tak zvláštního?“ Malaki byl nadšen. Ještě nezažil, aby někdo mluvil o dracích tak otevřeně.

„Bez ohledu na to, s jakou barvou začínají,“ vysvětloval Simeon, „všichni draci nakonec zčernají. Ti černí jsou ti nejstarší a nejmocnější z celého dračího plemene.“

„Není to snad dobré?“ nevzdával se Malaki.

„Bylo by,“ odtušil Simeon, „až na jednu tragickou skutečnost.“

„A to je co?“

„Černí draci jsou šílení,“ odpověděl Simeon. „Černý drak nenasazuje vlastní život, aby zachránil lidský, ale naopak se obrátí proti lidem a zabíjí je hlava nehlava, dokud není sám zabit nebo neprchne zpátky za Nekonečné moře.“

Malakimu spadla brada a zíral na Falca, jako by říkal: „Věděl jsi to?“

Falco se k nevyřčené otázce svého kamaráda obrátil zády, opřel se o zábradlí obklopující verandu a zahleděl se přes městečko kamsi do dálky. Na rozdíl od Malakiho ho takhle přednáška o povaze draků nijak netěšila.

„A tak to chodí od Velkého posednutí, kdy draky přemohlo zlo,“ dodal Simeon. „Vypadá to, že v srdci černého draka něco z toho posednutí přežívá.“

Malaki ohromeně zíral.

„Jakou barvu měl drak, který vyslyšel tvé přivolávání?“ zeptal se.

Simeon si tiše odfrkl. „Ne všem bitevním mágům dal osud do vínku draka, který by bojoval po jejich boku.“

Malaki byl zjevně zklamaný. Na minutku se odmlčel, jako by se snažil vstřebat, co se zrovna dozvěděl. Pak se obrátil na Falca.

„Tak tohle se stalo tvému otci?“ zeptal se. „Říká se, že jeho drak byl černý.“

Sotva to Malaki vyslovil, už věděl, že překročil meze. Falco se odstrčil od zábradlí a prošel do Simeonovy světnice. Ledva překročil práh, Simeon ho jediným slovem zastavil.

„Falco!“

Falco se zastavil, ale neobrátil se.

„Toto jsou *moje* komnaty, Falco Danté.“ Ani Simeon se k Falcovi neobrátil a Malakiho oči teď přesakovaly z jedněch strnulých zad na druhé. „Můžeš odejít cestou, kterou jsi přišel. A dávej si pozor na to, kam až v mé domácnosti zacházíš.“

Falco neodpověděl, ale pokorně se vrátil na verandu a začal přelézat zábradlí.

„Dnes ráno si dám k vínu trochu chleba a ovoce,“ dodal Simeon tím samým panovačným tónem.

Falco se zrovna chtěl vydat podél okapu zpátky k oknu, jímž s Malakim původně vylezli na střechu. Zastavil se. „Ano, pane,“ řekl tiše.

Simeon stroze, souhlasně přikývl a Falco opět vykročil.